

Liturgický program od 11. apríla 2011 – do 17. apríla 2011

Deň	Čas a miesto	Úmysel
Pondelok 11.4.	Vyšná Rybnica 8.00 - sv. liturgia Vyšné Remety 17.30 - sv. liturgia + pan.	+ Michal, Mária a ostatní z rod. Popovičovej
Utorok 12.4.	Vyšné Remety 17.30 - sv. liturgia + moleben	+ Anna, Pavol, Anna, Jozef
Streda 13.4.	Vyšná Rybnica 16.30 - sv. liturgia Vyšné Remety 17.30 - liturgia vopred <i>posvätených darov</i>	+ Michal, Mária rod. Doliničová + Michal, Mikuláš, Andrej, Mária rod. Praščaková
Štvrtok 14.4.	Vyšné Remety 17.30 - sv. liturgia + moleben	+ Jozef, Jozef, Helena rod. Peťová
Piatok 15.4.	Vyšná Rybnica 16.30 - sv. liturgia Vyšné Remety 17.30 – liturgia vopred <i>posvätených darov</i>	+ Juraj + Alžbeta rod. Praščaková
Sobota 16.4.	Vyšná Rybnica 7.30 - sv. liturgia	
Nedeľa 17.4.	Kvetná nedeľa <i>/Požehnanie ratolestí/</i> Vyšné Remety 8.30 - sv. liturgia + myrovanie 15.15 –16.30 - sv. spoveď Vyšná Rybnica 10.30 - sv. liturgia + myrovanie 16.30 –17.15 - sv. spoveď	* Anna * za veriacich z farnosti

POKOJ VÁM

Roč.5, číslo 15.

Farský týždenník pre farnosť Vyšná Rybnica

VEĽKONOČNÁ SV. SPOVEĎ

Drahí bratia a sestry, budeme mať príležitosť vykonať si veľkonočnú sv. spoveď. Nechcel by som, aby bola len záležitosťou zvyku. Mali by sme si uvedomiť, Čo ňou chceme dosiahnuť. Veľkonočná spoveď chce *očistiť a posvätiť dušu.*

Veľa ľudí dnes tvrdí, že dušu nemajú. V istej učebnej príručke (pre pionierov) sa píše, že „duša“ je zastarané slovo, že dnes hovoríme o duševne, o duševných prejavoch. Nie je to niečo podobné, ako keby sme povedali, že slovo „človek“ (a teda aj pojem) je zastarané a že budeme hovoriť o „človečom“ alebo o „človečine“? Nemôžem predsa hovoriť o farebnom a neuznávať farbu! Zvláštne, čo všetko sa nám mohlo takto naservírovať. A ešte zvláštnejšie je to, čo všetko sme prehltili. Ak hovoríme o duševných javoch, musíme predpokladať existenciu duše.

Nebudem sa tu podrobnejšie zaoberať problémom duše a dokazovať jej existenciu. Vrátim sa k tomu, že sv. spoveď dušu očisťuje a posväcuje a budem hovoriť o spovedi. Deti by nám povedali, že sv. spoveď má 5 častí: **spytovanie svedomia, ľútosť, predsavzatie, vyznanie hriechov a zadost'učinenie.**

V spytovaní svedomia sa poznávam. Deti vedia, že svedomie si spytujú vtedy, keď si spomínajú, aké hriechy spáchali. „Spomínať si“ je základom sebapoznania. Kto si nespomína, *zabúda*, A my veru na svoje chyby najradšej zabúdame, prehliadame ich. Ak však chybu nevidíme, nemôžeme ju napraviť. Ved' nemáme čo napravovať! Spytovanie svedomia je najbezprostrednejšia príprava na sv. spoveď. Kto sa chce dôkladne poznať, musí sa často kontrolovať. Mali by sme to robiť každý deň. Manželia by mohli túto kontrolu vykonávať spoločne. Ak medzi nimi alebo inými rodičmi, deťmi či susedmi došlo k vážnejšiemu nedorozumeniu, mali by pokojne celý prípad rozobrať. Vtedy ľahšie dôjdu k záveru, že ani oni nie sú celkom bez viny. Takýto rozbor, pohovor medzi manželmi i medzi známymi pokladám za veľmi dôležitý. Zároveň je to aj predpoklad dobrého spytovania svedomia. Pred spoveďou je spytovanie svedomia nevyhnutné! Kto nechce urobiť tento krok, nemal by ísť na sv. spoveď. Stáva sa, že dospievajúci človek iba opakuje to, čo sa ako dieťa naučil. Zabúda, že sa nemá spovedať z toho, čo si kedysi zapamätal, ale z toho, v čom urobil chybu. A chyby robí každý - chlapec, dievča, otec a manžel, matka a manželka, dedko i babka. Každý stav má svoje povinnosti, a teda i svoje chyby. Nielen tie naučené z detských čias.

MILOSRDENSTVO

V núdzi poznáš priateľa

Väznice sú skutočné peklo. Nielen kvôli telesnému utrpeniu, ktoré je ešte ťažšie kvôli preplnenosti väzníc a ubližovaniu, ktoré si spôsobujú väzni navzájom, ale predovšetkým kvôli morálnemu utrpeniu svedomia vinníkov a spravodlivému rozhorčeniu nevinných, lebo aj takí tam sú. Niektorí sa snažia zmierňovať utrpenie tohto pekla podľa svojich možností a často navštevujú väzňov: matky a manželky. Niektoré vydržia, hoci by odsúdenie bolo dlhé, veľmi dlhé alebo doživotné; iné ich nechajú samých. Sú aj takí, ktorí pohnutí náboženskými motívmi alebo jednoducho ľudskosťou, tiež navštevujú väznice, prinášajúc útechu, nádej, a nakoniec, vykúpenie. Tieto charitatívne návštevy sa môžu zdať zbytočné tým, ktorí nemajú vieru a náboženstvo stále považujú za „ópium ľudstva“. Preto som sa veľmi potešil pri čítaní novín, ktoré napísali, že Pastoračná komisia pre väznice Arcidiecézy Mexiko odovzdala prostredníctvom kardinála Riveru Carreru dokumenty, ktoré umožnili prepustenie niektorých väzňov, ktorým pomohli dobrovoľníci, ktorí ich navštevovali, plniac tak Ježišovo prikázanie milosrdenstva. Za minulý rok pomohli získať slobodu 230 väzňom. To je veru účinné milosrdenstvo!

Čo je to?

Slovo milosrdenstvo pochádza z dvoch slov: zmilovať sa, mať súcit a srdce. Byť milosrdný znamená mať súcitné, milujúce srdce. Milosrdenstvo, spolu s radosťou a pokojom, sú dôsledkami lásky, teda charity.

Vstupenka do neba

Čo je potrebné, aby sme sa dostali do neba? Vari sa mnoho modlíť? Neporušovať prikázania? Nutným sa javí to, čo od nás žiada Ježiš, aby sme boli k Nemu milosrdní; a takými sme, keď sa správame milosrdne k najnúdznejším. Ak sa teda chcem dostať do neba, mal by som sa začať efektívne zaoberať blížnymi, ktorí ma potrebujú.

Blažení milosrdní... Nielen v minulosti, keď žil na zemi Ježiš pred svojim nanebovstúpením, ale aj v týchto časoch, v ktorých žijeme, je potrebné milosrdenstvo. Keď nešťastie dosahuje nevídané rozmery, milosrdenstvo sa stáva nevyhnutnosťou a zaoberajú sa ním oficiálne svetové i národné organizácie. Vieme, že OSN a jej dcérske organizácie pomáhajú obetiam vojen, utečencom, hladujúcim. Červený kríž je rytierom dobrovoľnej a nezištnej pomoci trpiacim. V Mexiku a takmer v každej krajine existujú podobné diela, ktoré sa vyznačujú altruizmom a filantropiou. Na katolíckej úrovni máme Charitu, ktorá sa snaží vyjadrovať vieru Cirkvi skutkami. Všetky

tieto hnutia potrebujú tvoju spoluprácu. Miera tvojej angažovanosti závisí na vedomí naliehavosti pomoci tvojim bratom v núdzi. Človek, ktorý dáva svoj čas, svoje peniaze, to čo je a dokáže, týmto organizáciám, sa nazýva dobrovoľník. Chcel by si ním byť? Môžeš ním byť ale aj autonómnym spôsobom, alebo vytvoriť tím z tvojej rodiny alebo susedov. Potrebné je len súcitné srdce a ako si si už určite uvedomil, ty ho máš a majú ho aj tvoje deti, tvoja manželka a všetci tí dobrí ľudia, s ktorými žiješ. Je potrebné hľadať, komu treba pomôcť, sám život nám ponúka možnosti. Stačí mať otvorené oči a viac, než oči, srdce. Urobme z našich skutkov milosrdenstva záležitosť rodiny, na ktorej sa všetci zúčastňujeme, každý podľa svojich schopností a veku. Možno nie je v našich možnostiach adoptovať si vojnovú sirotu alebo ísť zachraňovať postihnutých zemetrasením na druhý koniec sveta, ale určite je pre nás možné robiť spoločnosť osamelému, navštíviť chorého, pomôcť študentovi zložiť skúšku, získať prácu priateľovi, alebo zúčastniť sa na liturgii za zosnulého... toľké veci môžeme urobiť!

Na zopakovanie Na hodinách náboženstva nás učili skutky milosrdenstva, ktoré sa delia na duchovné a telesné.

Duchovné sú:

- Nevedomých učiť.
- Pochybujúcim dobre radiť.
- Hriešnikov napomínať.
- Ubližujúcim odpúšťať.
- Zarmútených potešovať.
- Krivdu trpezlivo znášať.
- Za živých a mŕtvych sa modliť.

Telesné sú:

- Hladných nasycovať.
- Smädných napájať.
- Pocestných prichýliť.
- Nahých odievať.
- Chorých navštevovať.
- Uväznených vyslobodzovať.

*Tieto skutky milosrdenstva vyžaduje sám Kristus (Mt 25, 31-46); Cirkev dodala ďalší: **Mŕtvych pochovávať.***